

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden: Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der er ikke mere på dagsordenen.

I skrivelse af d. d. meddeler finansministeren, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Offentlige institutioners afgiftsmæssige stilling) og

forslag til lov om ændring af lov om frigørelsesafgift m. v. af fast ejendom.

Medlem af Folketinget Skovmand har meddelt mig, at han ønsker til handelsministeren at stille følgende spørgsmål:

„Vil ministeren åbne mulighed for import af vin fra udviklingslandene på samme vilkår som vinen fra Portugal?“

Spørgsmålet vil blive optaget på dagsordenen for tingets førstkommande spørgetid.

Skriftlig fremsættelse af lovforslag.

Finansministeren (Poul Møller): Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om ændring af merværdiafgiftsloven. (Offentlige institutioners afgiftsmæssige stilling). Som det fremgår af undertitlen, går lovforslaget alene ud på en ændring af de regler, som i momsmæssig henseende gælder for offentlige institutioner.

De problemer, der nu søges løst ved lovforslaget, har været drøftet mellem kommunerne og afgiftsmyndighederne, lige siden merværdiafgiftsloven blev gennemført. Jeg skal ikke her komme ind på hele forhistorien; den er der gjort udførligt rede for i lovforslagets bemærkninger. Jeg skal nøjes med kort at omtale de ændringer, som lovforslaget medfører.

Når en kommune afsætter varer eller afgiftspligtige ydelser, skal den registreres og

svare afgift af afsætningen. Efter de gældende regler skal den imidlertid også svare afgift af de varer og ydelser af samme art, som den selv anvender. Det er det forhold, der er betegnet som afsmitning. Hvis kommunen derimod kun fremstiller de pågældende varer og ydelser til eget brug, skal den ikke svare afgift. Kommunerne har kritiseret afsmitningsreglen, og det foreslås nu at imødekomme dem ved at afskaffe den. For de offentlige forsyningsvirksomheder — f. eks. elværker og vandværker — sker der dog ingen ændring; de skal fortsat svare afgift efter samme regler som private virksomheder.

Efter ønske fra kommunerne er det endvidere foreslået at afskaffe den såkaldte samejernelsesregulering. Når en sådan ændring gennemføres, skal en fælleskommunal institution ikke svare afgift, hvis den udelukkende leverer varer eller ydelser til de kommuner, der deltager i fællesskabet, medmindre den får et pålæg herom.

Også fra erhvervslivets side er de hidtidige regler om kommunernes afgiftsmæssige stilling blevet kritiseret. Kritikken retter sig mod det forhold, at kommunerne ikke skal svare afgift af varer og ydelser, som de udelukkende fremstiller til eget brug. Der består derfor ulige konkurrencevilkår mellem kommunerne og erhvervsvirksomhederne. Den gældende lov indeholder en bestemmelse, hvorefter det skulle kunne pålægges kommunerne at svare afgift af fremstilling til eget brug. Det har været vanskeligt at anvende bestemmelsen i praksis, og det foreslås nu at ændre den sådan, at den bliver nemmere at anvende. Bestemmelsen skulle herefter give erhvervslivet en bedre sikring imod, at offentlige institutioner i kraft af afgiftslovgivningen får en bedre konkurrencemæssig stilling.

For at tilvejebringe den afgiftsmæssige ligestilling gennem meddelelse af registreringspålæg ikke skal medføre, at den kommunale sektor kommer til at betale mere i afgift til staten, indeholder forslaget endelig en bestemmelse om, at der efter forhandling mellem finansministeren og de kommunale organisationer i hvert enkelt tilfælde ydes amtskommuner og kommuner en kompensation for den forøgede afgiftsbetaling.

De foreslåede ændringer af merværdiaf-

8 JUN 1970

Folketingets forhandlinger. (167)

2651

16/1 70: Fremsættelse af lovforslag.

2652

[Finansministeren.]

giftsloven er alle i oversensstemmelse med den enstemmige indstilling fra et udvalg, hvori såvel amtskommuner og kommuner som erhvervslivet har været repræsenteret.

Fra finansministeriets side har man i den tid, der er forløbet, måttet acceptere, at amtskommunerne og kommunerne så bort fra afsmitningsreglen og samejemomsen, indtil afgiftsproblemerne var afklaret. Lovforslaget vil derfor ikke betyde nogen ændring af betydning i momslovens hidtidige provenu.

Med disse bemærkninger skal jeg anbefale lovforslaget til folketingets velvillige behandling.

Endvidere skal jeg tillade mig for det høje ting at fremsætte *forslag til lov om ændring af lov om frigørelsesafgift m. v. af fast ejendom.*

Loven om frigørelsesafgift m. v. blev vedtaget af folketinget den 18. juni 1969 og trådte i kraft den 1. januar i år samtidig med loven om by- og landzoner. Ifølge loven indtræder der pligt til at svare frigørelsesafgift, når en fast ejendom eller en del af en sådan herefter overføres fra en landzone til en byzone eller et sommerhusområde.

Der stilles dog i lovens § 1, stk. 1, den yderligere betingelse for afgiftspligtens indtræden, at den overførte ejendom omfattes af bestemmelsen i vurderingslovens § 33, stk. 1, om landbrug, gartnerier, planteskoler eller frugtplantager. Som lovens § 1, stk. 1, er affattet, vil ejeren af en landbrugsejendom m. v. herefter f. eks. ved at lade et gartneris planter rydde eller ved at fælde træerne i en frugtplantage og derefter lade arealerne ligge ubenyttet hen kunne slippe for at svare frigørelsesafgift, såfremt han selv gennem en vurdering af ejendommen i medfør af vurderingslovens § 4 får konstateret, at ejendommen ikke længere skal vurderes som landbrug m. v.

Med henblik på at stoppe en sådan mulighed for omgåelse af afgiftspligten foreslås det at lægge vægten på arealets seneste be-

nyttelse som landbrug m. v. i stedet for på, om ejendommen er omfattet af vurderingslovens § 33, stk. 1.

Ud over det her fremsatte ændringsforslag kan der være grund til at overveje andre ændringer af frigørelsesafgiftsloven bl. a. som følge af de særlige overgangsproblemer, der er opstået i forbindelse med den opdeling af landet i by- og landzoner samt sommerhusområder, som skete ved by- og landzonelovens ikrafttræden den 1. januar i år. Denne opdeling er som bekendt baseret på den planlægning, der forinden havde fundet udtryk i en byudviklingsplan, en bygningsvedtægt eller en byplanvedtægt.

Imidlertid foreligger der nogle tilfælde, hvor planlægningsmyndighederne før den 1. januar 1970 har disponeret et landbrugsdrevet areal til f. eks. bymæssig bebyggelse under anvendelse af en anden formel fremgangsmåde. Eksempelvis kan et byudviklingsudvalg have meddelt dispensation fra yderzonebestemmelserne i byudviklingsplanen og dermed reelt — og fuldt korrekt i henhold til den dagældende lovgivning, — have givet det pågældende areal indersonestatus. Et sådant areal er imidlertid pr. 1. januar 1970 blevet henført til landzone. Det kan virke som en næppe begrundet forskelsbehandling, hvis der for dette areals vedkommende skal indtræde frigørelsesafgift, når arealet senere — og uden at landbrugsbenyttelsen er ændret — overføres fra landzone til byzone ved den formelle fremgangsmåde, som by- og landzone-loven nu forlanger anvendt.

Med henblik på sådanne og andre lignende tilfælde forekommer det rimeligt at åbne mulighed for, at frigørelsesafgiften kan lempes eller helt bortfalde. Et hertil sigtende ændringsforslag vil blive forelagt det udvalg, der formentlig vil blive nedsat til behandling af nærværende lovforslag.

Jeg anbefaler lovforslaget til en velvillig behandling i det høje ting.

Formanden: Der er ikke mere at foretage i dette møde. Folketingets næste møde af-